

Maandag 25 januari

'Mijn hart zegt u na: Zoek mijn nabijheid' (Ps. 27:8)(NBV).

Op zoek naar Gods aangezicht in gebed (1).

We krijgen een opmerkelijk beeld van wat er kan gebeuren als je bidt wanneer we kijken naar een ouder en een klein kind. Stel je een één-jarige voor die naar je kijkt en naar je blijft staren. Jij bent gecharmeerd. Eerst kijkt het kind schuchter, hoofd een beetje schuin, uit zijn ooghoek. Jij doet hetzelfde. Dat is grappig. Hij draait zijn gezicht om je rechtstreeks aan te kijken. Jij doet hetzelfde. Dan hoort hij plotseling een geluid achter zich en hij kijkt geschrokken - jij spiegelt zijn verbaasde blik. Hij is zo geschrokken dat hij op het punt staat om te gaan huilen, dus jij zet een glimlach op. Hij doet hetzelfde en al snel kraait hij van plezier. Wanneer een kind zo oogcontact maakt, wanneer iemand hem laat weten dat hij begrijpt wat hij voelt, maken zijn hersenen en zenuwstelsel cruciale verbindingen aan in zijn lichaam. Hij ervaart wat je 'neurale integratie' noemt. Door het gezichtsspelletje te spelen geef je het kind letterlijk rust. Het geneest hem. Hij vindt vreugde in je aanwezigheid. En zo werkt gebed ook. In het Oude Testament instrueerde God Mozes om de Israëlieten de volgende zegen te geven: 'Moge de Heer u zegenen en u beschermen, moge de Heer het licht van zijn gelaat over u doen schijnen en u genadig zijn, moge de Heer u zijn gelaat toewenden en u vrede geven' (Num. 6:24-26). Hebben we het over bidden, dan hebben we het over Gods aangezicht zoeken. Dat betekent dat bidden soms spreken is en een andere keer luisteren. Maar er is een derde ingrediënt. Het is de zekerheid die komt van het ervaren van Gods glimlach van liefde en goedkeuring.

Dinsdag 26 januari

'Moge de Heer het licht van zijn gelaat over u doen schijnen...' (Num. 6:25)(NBV).

Op zoek naar Gods aangezicht in gebed (2).

Wanneer je het leven van Christus bestudeert, realiseer je je dat bidden hem geen energie kostte maar schonk. En het kan ook gelden voor jou wanneer je naar God toegaat om het licht van zijn gelaat over je te laten schijnen terwijl je al biddend met hem praat. Ben je samen met een kritisch persoon die in discussie wil dan verlies je energie. Maar wanneer je je beste vriend ziet, krijg je energie, en Jezus zei dat hij ons vrienden noemde (zie Joh. 15:15). Heb je wel eens gemerkt hoe verliefde mensen soms met elkaar praten in babytaal? Het is heel intiem en privé - en storend voor een derde partij. Maar we doen het omdat het de meest tedere taal is die we kennen. Jezus' gebedsleven liet dit soort intimiteit zien. Hij noemde God 'Abba', een Aramees woord, net zoiets als papa of mama. (Jezus sprak Aramees en sommige delen van het Nieuwe Testament zijn in het Aramees en niet in het Grieks geschreven.) Abba was het eerste woord dat een Joods kind zei omdat het zo gemakkelijk was om te zeggen. Wanneer Jezus bij God was, ervoer hij een tedere liefde van zijn vader, een liefde zoals een volwassene die aan een kind schenkt om hem te bemoedigen. En jij kunt die dezelfde ervaring hebben. Het is de reden waarom Paulus schreef: 'U hebt de Geest niet ontvangen om opnieuw als slaven in angst te leven, u hebt de Geest ontvangen om Gods kinderen te zijn, en om hem te kunnen aanroepen met 'Abba, Vader'. De Geest zelf verzekert onze geest dat wij Gods kinderen zijn. En nu we zijn kinderen zijn, zijn we ook zijn erfgenamen...' (Rom. 8:15-17). Je hoogste doel in het gebed zou intimiteit met God moeten zijn.

Woensdag 27 januari

‘Leer ons zo onze dagen tellen dat wijsheid ons hart vervult’ (Ps. 90:12)(NBV).

Laat elke dag tellen.

Er is een verhaal over een man die naar de hemel ging en Petrus ontmoette. Petrus zei: ‘Vertel me eens wat voor goeds je in je leven gedaan hebt.’ De man antwoordde: ‘Nou, een bende van de Hell’s Angels was bezig een oude dame in elkaar te slaan om haar tas te roven, dus ik rende naar binnen en redde haar.’ Petrus zei: ‘Wanneer is dit gebeurd?’ De man antwoordde: ‘Ongeveer een minuut geleden.’ Maar nu even serieus, sterven ga je, tenzij Jezus eerder terugkomt. De psalmist schreef: ‘Zeventig jaar worden gegeven aan ons! Sommige zelfs leven tot tachtig’ (v. 10). Stel, je bent zestig en hebt nog tot aan je tachtigste. Dat is tweehonderdveertig maanden! Wanneer je zo gaat denken, wordt tijd een kostbaar goed, het is maar beperkt op voorraad en dan zorg je dat elke dag gaat tellen! Elke keer dat je zegt: ‘Dat doe ik morgen wel,’ ben je weer een dag kwijt die je nooit terug kunt krijgen. Een vraagje om over na te denken: heb je Gods wil ontdekt voor je leven en ben je die aan het vervullen? Zo niet, waarom niet? Begrijp dit goed: 1) God plande de dag van je komst op aarde. ‘Uw ogen zagen mijn vormeloos begin, alles werd in uw boekrol opgetekend, aan de dagen van mijn bestaan ontbrak er niet één’ (Ps. 139:16). 2) God heeft een weg voor je uitgestippeld. ‘... met volharding de renbaan aflopen die voor ons ligt’ (Hebr. 12:1)(GNB). 3) God zal je belonen voor de manier waarop je geleefd hebt (zie 1 Kor. 3:14-15). Dus laat elke dag tellen!

Donderdag 28 januari

‘... de wedstrijd lopen die voor ons ligt. Laten we daarbij de blik gericht houden op Jezus’ (Hebr. 12:1-2)(NBV).

Houd je blik gericht op Jezus.

Bij de Good Will Games in Edmonton, Canada, deed het Jamaicaanse team mee met de 4 x 100 meter estafette. Degene die als derde liep had een vriend die meedeed met een ander onderdeel vlakbij. Terwijl de sprinter op het stokje wachtte, keek hij heel eventjes op om te kijken of hij kon zien hoe zijn vriend het deed. Grote fout! Op het volgende moment kwam de man die als tweede liep naar hem toe met het stokje - en botste tegen hem op. Onnodig te zeggen dat de Jamaicanen verloren omdat één van de lopers de verkeerde kant opkeek. In plaats van zich te concentreren op zijn eigen wedstrijd keek hij naar die van een ander. Hallo! Naar wie kijk jij - naar Christus of naar andere christenen? De kerk is als een geestelijk ziekenhuis: de ‘patiënten’ zijn in verschillende stadia van behandeling, met heling als doel. Dus wanneer je naar christenen kijkt word je soms teleurgesteld - maar niet wanneer je naar Christus kijkt. Op een dag zei Jezus tegen Petrus hoe hij zou sterven en Petrus vroeg aan hem hoe Johannes’ dood zou zijn. ‘En wat gebeurt er met hem, Heer?’ Maar Jezus antwoordde: ‘Het is niet jouw zaak... Maar jij moet mij volgen’ (Joh. 21:20-22). Heb je op de Olympische Spelen wel eens naar roeiers gekeken? Ze kunnen de finish niet zien omdat ze er met hun rug naar toe zitten, dus houden ze hun ogen gericht op de stuurman. Hij leidt hen. Hij motiveert hen. Hij schreeuwt roei roei roei! Hij zorgt voor een goede cadans en houdt ze op het rechte spoor. Dus het woord voor jou vandaag is - houd je ogen gericht op Jezus.

Vrijdag 29 januari

‘Zijn vader... kreeg medelijden en rende op zijn zoon af...’ (Luc.15:20)(NBV).

Papa, laat je kinderen zien dat je van ze houdt.

Bill Havens, een specialist in canoying, was bijna zeker van een gouden medaille op de Olympische Spelen van 1924 in Parijs. Maar een paar maanden voor de Spelen ontdekte hij dat zijn vrouw hun eerste kind waarschijnlijk net zou krijgen terwijl hij weg was. Ze vertelde hem dat ze het wel in haar eentje zou redden, maar dit was een mijlpaal die Bill niet wilde missen. Dus hij verraste iedereen en bleef thuis. Hij verwelkomde zijn zoontje, Frank, op 1 augustus 1924. Hoewel hij zich altijd bleef afvragen hoe het had kunnen lopen, zei hij dat hij nooit spijt had gehad van zijn beslissing. Hij zette zich met hart en ziel in voor de kleine jongen en deelde met hem een liefde voor stroomversnellingen. Vierentwintig jaar verstreken en de Olympische Spelen werden gehouden in Finland. Deze keer werd zijn zoon Frank gekozen om mee te doen bij canoying. De dag na de wedstrijd kreeg Bill een telegram van Frank: ‘Lieve pap, dankjewel dat je hebt gewacht tot ik geboren werd. Ik kom naar huis met de gouden medaille die jij had moeten winnen.’ Het was ondertekend met ‘Uw liefhebbende zoon, Frank.’ Bill Havens wilde zijn gezin laten weten dat ze altijd op de eerste plaats kwamen, wat er ook gebeurde. En dat maakte hem een held voor een kleine jongen genaamd Frank. Bill begreep dat medailles verroesten, records worden gebroken en prestaties snel vergeten raken. Deze dingen bevredigen niet echt. Wat wel? De liefde die je hebt voor je kinderen en de liefde die zij hebben voor jou. Jezus wees erop dat zelfs wanneer een kind eigennuttig is de liefde van een ouder hem weer op het rechte pad kan brengen. Verwaarloos jij je gezin vandaag? Als dat zo is, neem dan onmiddellijk actie!

Zaterdag 30 januari

‘En later is de wet erbij gekomen, zodat de overtredingen toenamen...’ (Rom. 5:20)(NBV).

Overwinning door wetticisme of overwinning door genade?

Waarom heeft God de oudtestamentische wet afgeschaft en genade ingesteld? Omdat de wet wel de macht had om mensen te laten weten hoe ver zij tekortschoten, maar niet de macht had om ze te laten gehoorzamen. Laten we aannemen dat je de neiging hebt om te veel chocola te eten. Je wilt van die gewoonte af zodat je jezelf de wet oplegt: ‘Ik moet geen chocola eten. Ik kan geen chocola eten. Ik zal nooit meer chocola eten.’ Je overtuigt je er zelfs van dat chocola eten gelijk staat aan zonde. Maar deze zelf opgelegde wet bevrijdt je niet van het verlangen naar chocola; het lijkt je probleem zelfs te vergroten! Nu kun je nog alleen maar aan chocola denken, dag en nacht. Uiteindelijk eet je het stiekem omdat je tegen iedereen hebt gezegd dat je het nooit meer zou eten. Je kunt geen chocola eten in het bijzijn van anderen zodat je het stiekem eet en je uiteindelijk pas echt schuldig voelt, want nu ben je een ‘stiekeme’ zondaar geworden. Nu begrijp je de pijn die het gevolg is van ‘onder de wet’ zijn in plaats van vrij in Christus. Nieuwe gelovigen richten vaak hun aandacht op Gods wetten om hun passies te kunnen beheersen, maar het werkt niet. Als ze volwassen worden leren ze echter om hun aandacht te richten op de leiding van de heilige Geest en komen ze erachter dat hij je kan bevrijden van het verlangen om te zondigen. De wet vereist leven door wilskracht; leven door genade vereist dagelijks putten uit de kracht van Gods Geest.

Zondag 31 januari

‘Wie ben ik... dat u mij zo ver hebt gebracht?’ (2 Sam. 7:18)(NBV).

Wees altijd nederig.

Een lid van het parlement nam zijn dochttertje mee voor een bezoek aan de Westminster Abbey. Terwijl ze naar de prachtige zuilen stond te kijken vroeg haar vader waar ze aan dacht. Met kinderlijke openhartigheid zei ze: ‘Thuis lijkt jij zo groot papa, maar hier ben je zo klein.’ Gods aanwezigheid vernedert ons op een of andere manier. In het Oude Testament ging koning David het heiligdom binnen, nam plaats voor de Heer en bad: ‘Wie ben ik, Heer, mijn God, wat is mijn familie, dat u mij zo ver hebt gebracht?’ De Bijbel staat vol met voorbeelden van mensen die zichzelf voor God vernederden. In het evangelie van Matteüs noemt Matteüs zijn eigen naam slechts twee keer en beide keren noemt hij zichzelf een tollenaar. En Johannes noemt in zijn evangelie zijn eigen naam niet eens. De naam Johannes verwijst in zijn hele evangelie steeds naar Johannes de Doper. Johannes noemt zichzelf gewoon ‘de andere discipel,’ of ‘de discipel die Jezus liefhad’. Lucas schreef twee van de belangrijkste boeken in de Bijbel zonder één keer zijn eigen naam te noemen. En Paulus, de meest productieve schrijver van de Bijbel, noemde zichzelf ‘een dwaas’ (2 Kor. 12:11). Hij beschreef zichzelf als ‘de minste van de apostelen’ (1 Kor. 15:9) en beweerde later dat hij ‘de allerminste van alle heiligen’ was (Efez. 3:8). Hoe ouder Paulus werd, hoe kleiner zelfs zijn ego werd en in een van zijn laatste brieven verwees hij naar zichzelf als eerste van de zondaars (zie 1 Tim. 1:15). Koning David schreef geen psalm ter ere van zijn overwinning op Goliath, maar hij schreef wel een psalm van berouw waarin hij zijn zonde met Batseba beleed (Psalm 51). Wees dus altijd bescheiden!